van fer uns lladres a la seva torreta de Sitges. Davant del quadro va comprendre per què se la trobava tant a faltar (la tauleta, eh?)

Per cert que d'aquest robatori en parlarem.

El poetasso Salvador Perarnau, davant del número de *D'ací i d'allà*, va declarar que per ell estava bé i que el trobava molt gruixut, però que hi havia poc jovialisme i que era poc poètic. Després d'un examen atent va arribar a relacionar una escultura «dada» amb la flor natural que va guanyar aquest estiu passat a Sant Julià de Vilatorta. Va ésser molt aplaudit.

El senyor Tomàs Roig i Llop s'hi va engrescar. Va mirar-lo i remirar-lo i després de donar-hi moltes voltes, va dir:

—Quina llàstima del filferro! Si no fos per aquest filferro el radiaria sencer!!

La senyora Mercè Plantada també va veure un exemplar d'aquest discutit número, que acabava de sortir de les mans del meu virulent amic Cortès i Vidal (que per cert se'l mirava d'amagat) i no pogué ocultar ni ella la emoció ni En Cortès i Vidal el número en cap butxaca, ambdues coses perfectament comprensibles.

La senyora Mercè (Plantada) fou interrogada per ell, «Manolo» Rocamora.

Tota emocionada anava cridant per la Llibreria Catalònia:

—Es magnífic!! Quina cosa! M'ha deixat «plantada»!

—Però si ja ho era! Que no se'n recorda?—li objetà tímidament En Rocamora.

—Mira: entre En Prats i els surrealistes m'heu girat el cervell!

El senyor Comas i Solà, especialista en estrelles d'actualitat i fantasies meteorològiques, va veure també el número extraordinari de Nadal de *D'ací i d'allà*. Donant-se molta importància perquè el que anava a dir en tenia molt poca, acabà dient:

—M'interessa com astrònom. Aquest número farà veure «les estrelles» a molta gent.

I el vaticini s'ha confirmat. Es la primera vegada que n'ensopega una.

* * *

L'altre dia jugaven al set-i-mig en el si de la família Tasis i Marca. De sobte un dels íntims de la casa, observant el posat «pinturero» d'En Rafael, diu a un altre de la colla:

—Mira, mira aquell com presum. Ni vol carta!

—Veuràs—respon l'altre—. *Tasis i Marca.*

* * *

A les acaballes d'aquest estiu, la torre de la senyora Aurea de Sarrià de Sitges fou minuciosament robada.

Els lladres arribaren en un magnífic camió de sis tones i, després de carregar-hi mobles, petxines, momies i altres excessos, lligaren a la propietària, aprofitant els sacsons favorables i la ficaren dins un sac.

Degut a la nerviositat que acompanya aquestes actuacions, no s'adonaren, de moment, que el camió s'inclinava parençosament cap una banda.

En arribar a les afores de Sitges el camió frenà en sec.

Una veu d'un lladre demanà des de l'exterior:

—Què has fet, «Llomillo»?

—He descarregat a la senyora, perquè ens hauria compromès...

* * *

Al Lyceum Club (Fontanella, 18, tercer—hi ha banyera i ascensor—) tingué lloc un recital poètic a càrrec de Maria Millàs Ratlleta Riquer.

Bon punt començà el recital, el genial Cortès i Vidal s'adormí en un cadiral per tal de justificar el títol de la primera poesia («Per què canten les mares», de Jacint Verdaguer).

Després la senyora Millàs oferí a la curiositat del públic el poema «Haidé», de Margall. El poeta Domènec Guansé, allí present, li contestà amb el seu habitual «Haidemí».

La «Eugenia» d'En Sagarra, amb les seves mitges de color de mandarina, agradà molt a la concurrència.

Ignasi Agustí va plaure amb el seu poema, naturalment, inacabat «De jo quan seré gran».

I finalment En Josep Janés, el discutit, tancà amb elegància la reunió amb l'«Oda a Margaret», que engrescà als comptadíssims assistents que tingueren la fortuna de no trobar-se baixant les escales en aquell crític i recrític moment.

* * *

De Roser Matheu:

«Maridet on ets?
Maridet no em veus?
Es que sóc petita...
Però em faré més gran
Estimat Joan
Si és que això t'exita.
Vina, doncs, Joanet
Sense por del fret
Ni la mullena
I et diré un verset
Ben, ben tronadet
de «La Carena».

CORBATES GRANDMOND
les més perfectes. Demaneu-les

L'HOME QUE VOLIA TANCAR LA FONT

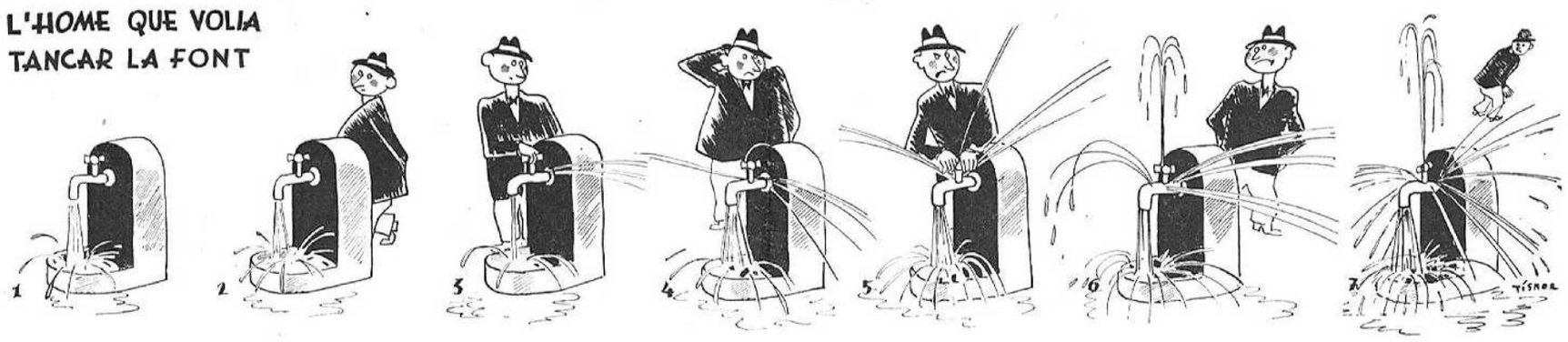

Aprofitant l'estat de guerra...

L'any nou dels surealistes

EL PERVERS «FOCIUS». — El sàdic Foix, autor de tants poemes on amb un to angèlic es diuen les coses més concupiscents i pecaminoses, ha escrit i publicat a la ressuscitada *La Publicitat* un article («Un balanç favorable») on es pot llegir el paràgraf següent que el lector judicarà amb coneixement de causa tot seguit.

Diu Foix: «Recordo, en aquests moments, els qui contra tots els vents han mantingut aquestes col·leccions bàsiques. Recordo els *sostenidors* (*lúbric, més que lúbric*!!) de la Revista (naturalment es tracta d'una allusió als sostenidors de la «Lampista», una noia molt trempada de Sarrià), de «La Paraula» (altra allusió als sostenidors de la Paula, una altra noia de Sarrià).»

Per què seguir? A FOIX EL SUBCONSCIENT EL TRAEIX de mala manera a cada pas.

NOTA DE SOCIETAT. — Per tal d'acomiadar amb tots els honors el traspassat any 1934, l'arquitecte del GATCPAC, Germà Rodríguez Arias, va reunir a casa seva el bo i millor de les seves dilatades amistats.

Compareguéren a la festa, Aurea de Sarrià, vestida de Ciutat de Repòs, que executà la dansa funcional de recent creació: «La pila del greix».

Va acabar tan suada que la senyora de la casa va haver de tancar-la una estona a la «nevera».

El poetarro Salvador Perarnau va recitar la poesia que obtingué la flor natural a Ulldecona.

El pintor Borrell, amb tot de fanalets de colors penjats a la barba, animà notablement la reunió.

Lluís Capdevila interpretà a la «chaise-longue» un capítol de la seva novella «Memòries d'un llit de matrimoni».

El crític teatral senyor Brenat i Sopant a l'hora de les pastes va fer un gran paper, encara que va trobar que les «Memòries d'un llit de matrimoni» eren un plagi de «Les memòries d'un wagon-lit», de Víctor Hugo.

La poetessa Roser Matheu llegí aquella poesia allusiva, que fa:

«Ai marit! Tinc en el pit
Una cosa que em fa nosa.»

El marit li va respondre amb justesa:

«Ja ho sé, Roser. Ets tan sensible
Que et fa nosa l'*imperdible*.»

Realment la festa fou una meravella. Tothom sortí molt satisfet del pis, dient que allò era art i el demés «mandanga».

Deixaren d'assistir a la reunió, Mossèn Joan Prats, rector de la parròquia d'Adlan; Joan Miró, emblanquinador honorari del Pla de l'Os; Joaquim Gomis, col·leccionista de taps de suro de xampany; Carles Sindreu, escrivent de la Virreina, i altres, moltíssims que sentim no recordar.

Elegància i distinció. Demaneu sempre
CORBATES GRANDMOND

ovelles esgarriades

El castellà que ara es parla

De *Mirador* del dia 29 dels passats mes i any, en la secció *Aires de Fora*:

«*A Leningrad s'ha presentat una nova atracció circenca*: El arte de los buzos.»

En la mateixa secció i una mica més avall:

«*S'ha celebrat a París un espectacle titulat* Historia de los Polichinelas.»

I encara una mica més avall:

«*A Sofia, el teatre Nacional fa servir intelligentment la producció clàssica, la representació dels alts valors internacionals i l'estrena dels autors moderns. S'està assajant per a ésser representat molt aviat,* El reino de los siervos.»

De manera que a Leningrad, París, Sofia, els títols de les obres són en castellà! Aquesta gent resulten més comprensius que els catalans!

Jocs de mans

El *Diario de Madrid* del dia 3 publicava un reportatge sobre la vida dels deportats de l'U.R.S.S. a la illa Solovki. Un dels paràgrafs finals feia:

«*Algunos se cortan las manos con el hacha de trabajo; el suicidio es difícil, pues si uno lo comete, todo su grupo es declarado responsable.*»

El *Diario de Madrid* troba que és difícil suïcidar-se. En canvi, tallar-se les mans amb una destral, els deu semblar el més senzill del món. La primera no direm que no, però... i la segona?

Una passió suicida

El senyor Civera i Sormani explica de manera assats realista, mira què tal, a *La Veu de Catalunya* de diumenge l'argument de *Melo*, i perquè els lectors no es pensin que es tracta de la coneguda fruita, cada vegada que cita el títol de l'obra de Bernstein aclareix entre parèntesi (*melodrama*) i diu:

«*La passió enterboleix els ulls de la dona perversa, i acaba llançant-se al Sena.*»

Una passió que acaba llançant-se al Sena ha de tenir unes certes dificultats per desbordar-se.

La mort a Malgrat

Els veïns de Malgrat han rebut, entre altres, la següent felicitació:

«*Felicita a vostè i família, les pasqües de Nadal i Any Nou, Josep Gispert Girons, sepulturer.*»

El malgratenc que ens tramet aquesta tarja, explica que el sepulter Gispert fou gratificadíssim, «perquè ja comprendreu — diu — que amb aquest home cal estar-hi bé».

Innocents

Retallem de *Mirador*, diari, del dia 29 de desembre:

«EL MIQUELET DE VALENCIA TINDRA ASCENSOR

València, 28. — L'alcalde ha celebrat diverses conferències amb les autoritats eclesiàstiques, i després d'un detingut estudi han seleccionat dos projectes per a instal·lar un ascensor al «Miquelet».

El primer, original del campaner del «Miquelet», és, senzillament, un ascensor. El segon consisteix a construir, juntament al «Miquelet», un soterrani de cinquanta metres de profunditat i trasladar-hi el «Miquellet», amb la cual cosa els vianants, a peu pla o baixant algunes escales, es trobarien a la placeta on és enclavada la famosa campana «Maria».

Després de nous estudis s'ha acceptat el primer projecte, i aquest matí han començat les obres amb l'assistència de l'Ajuntament en ple. La banda municipal ha donat un concert de música valenciana.»

No és pas per culpa d'aquesta informació que *Mirador* ha deixat d'ésser diari, encara que s'ho mereixeria.

Avenços de la fotografia

A *El Día Gráfico* apareix habitualment una secció que es diu «Fotos comentadas». El dia 29 de desembre publicava la següent:

«FOTOS» COMENTADAS

Bernard Shaw, o el hombre sin patria

Realment, una «foto» que no és una foto sinó un dibuix, és comprèn que sigui comentada.

Científiques

D'*El Matí* del primer d'any, el títol a tres columnes d'un article de J. O. Barceló:

«*Circumcisió espiritual.*»

Realment, deu ésser la menys dolorosa.

Un resultat difícil

Del *Full Oficial* del dia 24:

POBLE NOU, 4; MANRESA,

Malgrat el lleuger domini exercit pel Manresa, aquest partit ha acabat amb el resultat de 3 a 1 a favor del Poble Nou. Marcaren Rini (2) i Blasi, del Poble Nou, i Terradelles, pel Manresa. A la segona part, el domini ha estat favorable al Manresa, que ha arribat a igualar. Els autors dels gols han estat: Marín (de penal), Terradelles i Polo.

Malgrat aquesta ressenya, el resultat del partit resta obscur. Mentre pel títol, sembla que guanyà el Poble Nou per 4 a cap, més avall diu que sols va guanyar per 3 a 1 i, finalment, declara que *el domini ha estat favorable al Manresa que ha arribat a igualar*. Per acabar-ho d'aclarir resulta que un gol fou marcat per un tal Polo, el nom del qual no figura en cap dels dos equips.

Estem per creure que el partit Poble Nou-Manresa no es va celebrar.

CORBATES GRANDMOND
Mai superades. Demaneu-les

El darrer gall de «La Veu del Vespre»

Encara que no es digui, una de les causes de la mort de *La Veu del Vespre* ha estat la mateixa que la de la mort de la veu de qualsevol tenor: els galls. Un dia publicava els peus d'uns gravats canviats; un altre, una informació de la Generalitat en la qual feia declaracions el tinent coronel Martínez Herrera en comptes del tinent coronel Giménez Arenas; un altre era un altre gall. Però el gall final fou un gall de debò, un gall de funció de benefici, perquè va ésser el gall de la Missa del Gall, o sigui la informació completa i detallada de la Missa del Gall feta per En Bertran i Pijoan i controlada pels tècnics de la Lliga Espiritual de la Nostra Dona de Montserrat publicada a les set del vespre del dia vint-i-quatre de desembre, o sigui cinc hores abans de celebrar-se la missa, informació que reproduïm nosaltres i que no va publicar *La Veu de Catalunya* del matí següent degut al terrabastall que s'armà.

Diu, amb aquella senzillesa, la informació:

«LA MISSA DEL GALL

En molts temples de la nostra ciutat ha estat celebrada la típica missa del Gall, amb nodrida assistència de fidels. Les celebracions han estat molt lluïdes, i hi han estat distribuïdes moltes Comunions. A l'hora de tancar aquesta edició, les nostres notícies són que l'inefable Ofici de mitja nit s'ha descabdellat solemnement i ha terminat la piadosa cerimònia amb tot ordre, sense ni el més lleu incident.

D'uns anys ençà, fa goig de veure com la Missa del Gall reprèn un nou esplendor, amb el reconeixement de la sagrada litúrgia, la represa del bell cant gregorià, deguda al procidencial «Motu Propio» de Pius X, de santa memòria, i el mateix afiniment de la tradició popular, que havia perdut qui sap-lo durant uns anys de decadència, amb vegetacions sobrevingudes de gust dubtós i afegitons innecessaris, un xic dissonants.

L'elegància veritable, la noble i bella severitat, el gest recollit i espiritual, la pia almoina, l'adoració devota, la sagrada Comunió, l'efusiva i gentil cortesia, la joiosa alegria cristiana de la Nit de Nadal en tots els assistents a la incomparable i emotiva Missa del Gall, han estat les característiques d'aquesta celebració, que ha posat una nota de llum i d'espiritualitat arreu, tant al centre com a les barriades i suburbis de Barcelona.»

La nit de Nadal fou nit de tempesta a *La Veu*, i el senyor Cambó decidí que, com que ja havien tractat de traspassar la del vespre a la Ràdio Associació, hi fos traspassada amb tot l'equip, Abadal i Vinyals comprès, el més aviat possible, i com que la cosa fou feta en un instant, d'ací el títol del nou vell diari.

I pensar que si hi hagués hagut ràdio fa uns anys tampoc no tindríem *La Veu de Catalunya*. Perquè *La Veu de Catalunya* encara en féu una de més grossa: va publicar, amb fotografies, crítica de l'òpera i notes de societat una inauguració de temporada del Liceu que s'havia suspès! I com que faria estona que no sortiria, se'n diria, segurament, *L'Estona*.

CORBATES GRANDMOND
en Camiseries. Demaneu-les

Els bells anuncis

Són, naturalment, de *La Vanguardia*. Aquí en reproduïm uns quants:

«*Con 1000 pessetas, 500 diarias beneficio en negocio exportación. Escribid a Vanguardia* 3370.»

Aquest negoci deu consistir en fer-se radical.

* * *

Un altre:

«*Vendo Rayos X Estática otros aparatos nuevos 400 duros todo telescopio 82 nirs Radio Philips Casa en Mataró Llaves en mano para vaquería carbonería o renta* 3400 $. *Escribid a* Vanguardia 1025.»

Fa l'efecte que aquest home es ven el seu i el dels altres.

* * *

L'anunci d'un desmemoriat:

«*Documentos extraviados en cajas caudales reloj pulsera señora, recuerdo familia en Rosellón jto. Aribau. Gratificaré. Gracias. Telefonad núm.* 74827.»

I està segur de no haver perdut el telèfon?

* * *

Per acabar...

«*Ansiedad, Manías curación radical. Ronda San Antonio,* 82, 1.er *segunda.*»

El recomanem al senyor Esclasans.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80.555.

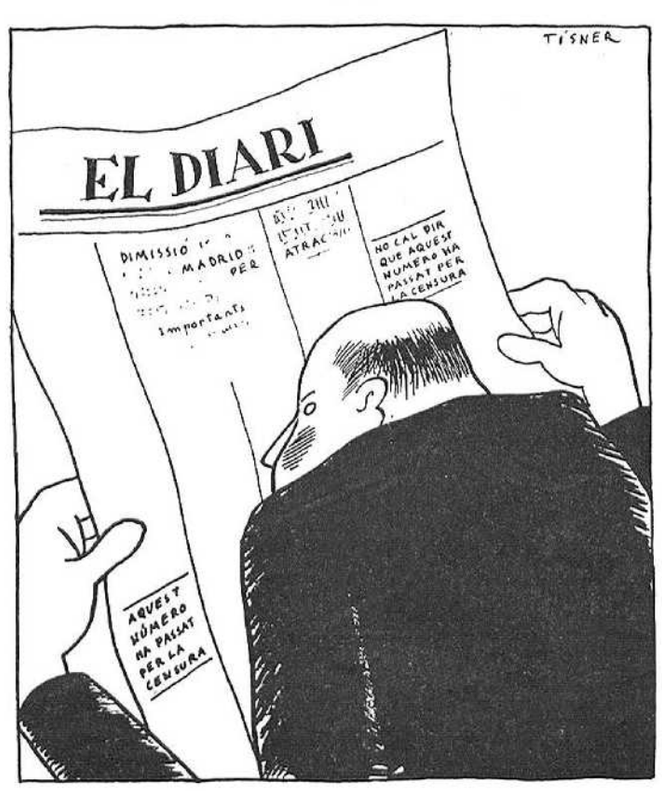

—*Cada dia sóc més curt de vista!*

—*I aquests números també els passen per la censura?*

D'«EL BE NEGRE» DE 5 DE GENER DE 1932

COM ES FA I ES DESFA «EL BE NEGRE»

El redactor d'EL BE NEGRE, en principi, ha d'ésser un home mal educat, de mal geni, mastegatatxes i malasang. Amb bons sentiments no es pot escriure un periòdic com el nostre.

Per entrar a la Redacció d'EL BE NEGRE precisa un examen previ de les condicions morals i artístiques del sollicitant. A tal fi, es forma un tribunal autoritzat d'en Pociello. A la seva dreta s'hi asseu el delegat de la Lliga Maçònica i Espiritista, i a l'esquerra el director en funcions d'EL BE NEGRE.

L'interrogatori sol anar així:

Secretari. — Vós preteneu entrar a la redacció d'EL BE NEGRE?

Aspirant. — Exacte.

S. — Com esteu de moral?

A. — Malament, senyor.

S. — Expliqueu-vos.

A. — Tinc catorze fills naturals, vaig prendre part a l'assalt de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, sóc admirador d'En Roc Boronat i llegeixo tots els articles d'en Màrius Aguilar.

S. — Vaja, bon començament. I de religió, què?

A. — Sóc escèptic?

S. — Expliqueu-vos més clar.

A. — Vull dir que sóc catòlic.

S. — Entesos. Com nosaltres. I d'humor, com estem?

A. — Practico, de preferència, la broma grollera i de mal gust.

S. — Això marxa! I les vostres pretensions econòmiques?

A. — Tota la vida he fet de periodista.

S. — Què voleu dir amb això?

A. — Que tota la vida he fet de periodista.

S. — No ho entenc.

El President (*adreçant-se confidencialment al Secretari*). — No siguis ase! Vol dir que està avesat a no cobrar.

A. — Justa!

S. — Ah!, si és així, excellent. Jo sospitava, més aviat, que volíeu dir que no sabíeu llegir ni escriure.

A. — D'això tampoc en sé.

S. — Doncs com és que voleu ésser redactor d'EL BE NEGRE?

A. — Perquè m'han dit que era un periòdic imparcial y conservador.

S. — No us han enganyat. Aquestes són, efectivament, les nostres característiques principals. Però també en tenim d'altres que val la pena que no ignoreu. Per exemple: ameu la insídia?

A. — Sí, senyor.

S. — I la injúria?

A. — També.

S. — I la baixa delació?

A. — Encara més.

S. — Us agrada el vi?

A. — Massa.

S. — I la morfina?

A. — Ui!

S. — I la cocaïna?

A. — Uu, ui!

S. — I l'aspirina?

A. — Ui, ui, ui!

S. — I les donotes?

A. — Calli, bojot, calli.

S. (*als senyors del Tribunal*). — Deliberem, senyors?

Els senyors del Tribunal. — Deliberem.

(*Deliberen.*)

S. (*a l'Aspirant*). — Ja hem deliberat. Quedeu admès.

A. — Aquest i el dia de la primera comunió, són els dos dies més feliços de la meva vida.

Aquest número ha passat per la prèvia censura

Un homenatge merescut

El senyor Milianu ha estat homenatjat a Pontevedra. Li han regalat un bust de bronze que el representa i ell ha fet un discurs cantant l'amor.

El senyor Iglesias Emiliano (Don Ambrosio), digué que l'amor estava desterrat del món actual per un concepte materialista que ha romput tots els principis ètics.

Ningú com ell, que des de temps pateix, ai, gaudeix, d'aquesta ruptura, per parlar-ne.

El senyor Iglesias, però, trobà que això no podia anar. Quan les coses es generalitzen massa, perden tot valor. Al senyor Iglesias li han pres l'exclussiva i per això digué que cal retornar a l'amor que com un aire de gènesi canviï l'espectacle depriment del món materalista. Amb un món així, en efecte, és impossible actuar.

Tenim notícia que el bust del senyor Emiliano Iglesias ha estat instal·lat a casa seva amb un tovalló lligat al coll. Així s'assembla més. L'únic que li falta és parlar, i, naturalment, dits.

IMPRESOS COSTA, Nou de la Rambla, 45

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Mendizàbal, 22